

[Wilhelm]

præciserer, at vi ønsker de muligheder klarlagt. Vi ønsker dem prøvet i praksis. Vi ønsker, at der reelt bliver gjort forsøg på at opstille en sådan lovgivning om administrativ frihedsberøvelse, der ikke bygger på sindssygebegrebet, i paragrafform.

Som sagt indeholder forslaget også andre ting. Jeg nævnte detentionsanbringelsen. Det er jo et klassisk problem blandt jurister, at der faktisk ikke er lovgrundlag for detentionsanbringelse. Det ligger helt uden for alt, hvad der er beføjelser til. Det ville være passende samtidig at sørge for at få det bragt ind under lovgivningen, da det jo er en administrativ frihedsberøvelse.

Her vil jeg gerne igen understrege, at lykkeligvis er alle, der overhovedet deltager i denne debat – den ene og den anden gruppe af psykiatere, der diskuterer dette temmelig heftigt, alle politikere, politi, behandlergrupper osv. – så vidt jeg har hørt, enige om, at adgangene til administrativ frihedsberøvelse ikke skal gøres mere åbne, end de er i dag. Det er en af vanskelighederne ved at undgå en særlovgivning. Hr. Henrik Toft spurgte, om VS vil undgå sindssygebegrebet i en lovgivning. Det har vi ikke taget stilling til, for vi ved ikke, om det kan lade sig gøre, uden at man gør mulighederne for administrativ frihedsberøvelse mere vilkårlige, end de er i dag, og det ønsker vi bestemt ikke. Men vi synes, at det er et alvorligt problem, og at det derfor ikke bare bør overvejes, men klarlægges, om det er muligt at lave en sådan lov, uden at den bygger på sindssygebegrebet.

Mens vi er ved sammensætningen af udvalget, vil jeg gerne sige, at jeg beklager meget – hvis det er rigtigt, hvad jeg har hørt – at Galebevægelsen ikke er inviteret med. Jeg synes, det er et af de steder, vi kunne hente erfaringer med hensyn til, hvordan det føles for dem, der har skoene på.

Jeg vil godt sige til justitsministeren: efter det fremragende seminar, der blev holdt kort efter, at vi her i salen sidst drøftede problemet – et weekendseminar arrangeret af Dansk retspolitisk Forening med deltagelse af jurister, psykiatere, andre behandlergrupper og repræsentanter for Landsforeningen Sindslidendes Vel og for Galebevægelsen – tror jeg, at alle tilstedeværende var, jeg vil nødig sige positivt overraskede, for det ville lyde, som om forventningerne var helt ander-

ledes, men klart overbeviste om, at de mange repræsentanter for Galebevægelsen på seminaret bidrog på en overordentlig konstruktiv måde, og at man nødig havde været deres indlæg foruden.

Jeg vil egentlig bede fru Lizzie Lichtenberg, der var til stede på det seminar, og hr. Bernhard Baunsgaard, der var til stede på det seminar, og hr. Ole Espersen – hvis han havde været til stede her i salen – om at give deres mening til kende om repræsentanterne for Galebevægelsen på det meget, meget udmærkede seminar, der blev holdt. Jeg skal ikke foregribe deres udtalelser, men jeg ville tro, at alle, der havde overværet det, var enige om, at det var meget konstruktive bidrag, disse repræsentanter kom med, og at de også burde høres under sådan et udvalgsarbejde.

Desværre havde justitsministeriet ingen repræsentant – det havde man vistnok sagt nej tak til – men som privatmand meldte politimester Erik Christensen fra Århus sig. Jeg skal heller ikke foregribe, hvordan Erik Christensen opfattede det seminar, men jeg kunne da godt opfordre ministeren til lige at løfte røret og spørge politimesteren i Århus om hans syn på Galebevægelsens repræsentation i dette udvalg.

Det var beslutningsforslag nr. B 71.

Beslutningsforslag nr. B 72 handler om ting, der i dag overhovedet ikke er omfattet af sindssygeloven. O.k., tilsynsværgerne er lige nævnt, og derfor har vi også kun skrevet om tilsynsværgerne, at man skulle påbegynde en effektivisering, for alle er jo enige om, at systemet ikke fungerer.

Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til på de 7 punkter, der er nævnt i beslutningsforslag nr. B 72, at afvente et udvalgsarbejde. Jeg er overbevist om, at det ikke går ganske hurtigt. Det er de foreløbigt udpegede udvalgsmedlemmer, som jeg har talt med, også overbeviste om, ikke fordi de agter at sløve den, men fordi de er klar over, at det er nogle meget store og vanskelige problemer, de skal klare i det udvalg: kriterierne for tvangsanbringelse, kriterierne for tvangstilbageholdelse osv. Det er ikke noget, der klares i en håndvending, det kan vi lige så godt se i øjnene. Mit bud på det er 3 år. Er der nogen som helst grund til, at vi skal afvente et udvalgsarbejde, der måske varer 3 år – måske betydelig længere, forhåbentlig en lille smule kortere, men realistisk ikke ret